
IRODALMI MŰZEUM

PÓTLÁSOK A BECSKEREKIEK CÍMŰ KÖZLEMÉNYHEZ

SZENTELEKY KORNÉL NEKROLÓGJA MARA JENŐ
(EUGEN MAYER) HALÁLA ALKALMÁBÓL

Nem volt szorosan vett író, mégis hozzánk tartozott. Bizonyos vagyok benne, hogy fiatal korában jó verseket és finom – talán Lovik Károly ízű novellákat írt, de később csak együttérzése maradt meg a szép, nemes és hites írással. Elragadtatással tudott beszélni könyvekről, szinte átélte minden sorukat és gondolatukat. Nagy olvasottságát szerényen leplezte, szinte lopva ejtett ki néhány szót, amely nagy műveltségére vetett volna világot. De halkan, sőt sokszor titokban mindig velünk volt, mikor irodalmat akartunk csinálni, mikor tervezgettünk, megírandó és kiadandó könyvekről beszélgettünk. Sohasem volt passzív olvasó, vagy üres, olcsó terv-osztó: ő velünk érzett, írásainkkal, terveinkkel, panaszaikkal. Nem írt köteteket, de titkos, szinte észrevétlen szeretete mindig biztatott: érdemes dolgozni, küzdeni tollal és hittel, vággyal és szívvel! Soha nem lelkesített, de sokszor rájöttünk, ha kissé analizáltuk lelkesedésünket, hogy az tulajdonképpen Tőle származik.

Most mikor gyönyörű, délceg és örökkön szomorú alakja eltűnt az élet boruló horizontjáról, nem tudjuk még mit veszítettünk távozásával, hiszen munkája hangtalan, szinte személytelen volt. Azonban már most is érezzük, hogy hűvösebb lett. Az ő nagy, nemes, rajongó szíve már nem melegít bennünket, nem melegíti álmainkat. Mara Jenő nem írt köteteket, melyeknek értékét le lehetne mérni, de talán lelkesítő, jóságos szívének kihülése nagyobb kára a jugoszláviai magyar irodalomnak, mint néhány könyv, mely sápadtan bukik el a közöny kapuja előtt.

Sz. K.

A Mi Irodalmunk, 1932. I. 3.

Mayer Jenő Londonban 1909. VIII. 3-án kelt levelének címzettje Todor Manojlović. A levelet szeptemberi számunkban tettük közzé.